

15.000 Kč». Uvádí pak i své pohledávky a dochází k výsledku, že vlastně on má ještě pohledávku vůči stavitelům. Vzhledem k tomu, že sál pro jmenovanou jednotu byl stavěn na pozemku patřícím žalovanému a jeho manželce, že se zavázal přispěti na sál částkou 60.000 Kč, že skutečně zaplatil stavitelům 45.000 Kč, že i ostatní položky uváděné v účtu pocházejí ze stavebních prací, konaných jmenovanými staviteli a z podnětu těch prací, pokládá dovolací soud prohlášení žalovaného o částce 15.000 Kč za určité a jasné uznání, že žalovaný tuto částku jmenovaným stavitelům jest dlužen, tedy za uznání dluhu vůči nim. Toto uznání přerušilo podle § 1497 obč. zák. běh promlčecí lhůty co do této pohledávky i pro právní nástupce jmenovaných stavitelů. Poněvadž pak žaloba byla podána před uplynutím 3 let od 23. dubna 1926, nenastalo promlčení této pohledávky podle § 1486 č. 1 obč. zák. Nižší soudy v důsledku svého názoru neprobraly ostatní spornou látku, jest proto řízení odvolací vadné (§ 503 čís. 2 c. ř. s.).

Čís. 15065.

K § 250 c. ř. s.

Pojem »nároku« a »námitky«.

Nebyla-li strana při prohlášení průvodního usnesení, nařizujícího její výslech k důkazu, přítomna, musí býti obeslána se sdělením skutkových okolností, o kterých má býti vyslýchána; obeslání má býti řízeno na stranu samu a nestačí obeslání k ruce jejího právního zástupce.

Jde o zvláštní ujednání o konkurenci, nikoliv o pouhou výhradu ve prospěch zaměstnavatele, zavázal-li se zaměstnanec, že po určitou dobu (2 roky) od zrušení služebního poměru nebude vyvíjeti konkurenční činnost, začez mu bude bývalý zaměstnavatel vypláceti odškodné ve smluvené výši.

(Rozh. ze dne 20. března 1936, Rv II 74/36.)

Žalobce tvrdí, že nastoupil u žalované službu v dubnu 1921 na základě služební smlouvy ze dne 6. září 1920, obsahující mimo jiné doložku o výpovědní lhůtě $\frac{3}{4}$ roku, kterážto smlouva služební byla pak nahrazena služební smlouvou ze dne 5. července 1926, v níž o doložce výpovědní zmínky není, avšak dle vůle stran měla tato původně ujednaná doložka i nadále zůstat v platnosti. Žalobce, byv bez důvodu propuštěn dopisem ze dne 18. července 1933, uplatňuje nárok na zaplacení služného, jak mu před propuštěním vypláceno bylo, zejména ještě za měsíc červen 1933, včetně příspěvku na náklady ubytování částkou 1.986 Ř. M., a to za dobu až do uplynutí lhůty výpovědní, to jest až do dne 30. června 1934. Mimo to uplatňuje nárok na náhradu výloh a diet, jež žalované již před podáním žaloby byl likvidoval, a nárok na vyplacení a vyúčtování licenčního za některé žalovanou dle smlouvy ze dne 5. srpna 1926 využívané patenty udělené na vynálezy žalobcovy, jakož i náhrady rovnající se jeho služebním požitkům po dobu, po kterou se

smluvně zavázal zdržeti se soutěžní činnosti (2 roky). Nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

První soud připustil důkaz výsledkem stran při ústním jednání dne 15. dubna 1935, konaném za přítomnosti právních zástupců stran, avšak v nepřítomnosti sporných stran, a odročil k provedení tohoto důkazu jednání na 27. května 1935. Zároveň se usnesl, že za žalovanou akciovou společnost bude slyšen Dr. Kurt D. Strany nebyly k odročenému ústnímu jednání soudem zvláště předvolány, nýbrž jejich právní zástupci jen prohlásili, »že je uvědomí o nařízeném výsledku stran«. K ústnímu jednání ze dne 27. května 1935 dostavil se toliko žalobce, Dr. Kurt D. dal se omluviti svým právním zástupcem pro neodkladné práce pro přípravu valné hromady žalované společnosti, osvědčiv tuto překážku dopisem ze dne 17. května 1935. První soud vyslechl toliko žalobce, a nepokládaje nedostavení se Dr. D. za omluvené, upustil od výsledku žalované strany. Z výpovědi žalobcovy zjistil pak první soud, že došlo v roce 1926 k ujednání služební smlouvy, a že tato smlouva upravila v podstatě služební poměr žalobcův až do jeho propuštění ze služby žalované firmy. V odvolání vytýkala žalovaná firma vadnost řízení pro nezákonný postup prvního soudu při provedení výsledku stran a navrhla, aby odvolací soud tento výsledek provedl znovu. Odvolací soud prohlásil při ústním odvolacím roku usnesení, že se »připouští důkazy jak v první stolici« a provedl je »přečtením svědeckých výpovědí a předložených listin«. Vytýkaný postup prvního soudu se přičil zákonu, ustanovujícímu v druhém odstavci § 375 c. ř. s., že strana, jež nebyla přítomna při prohlášení průvodního usnesení, musí býti obeslána se sdělením skutkových okolností, o kterých má býti vyslýchána, aby se mohla na předmět výsledku připraviti. Proto má osobní obeslání strany k výsledku býti řízeno přímo na stranu a nestačí obeslání k ruce právního jejího zástupce. Nepřichází tu v úvahu ani předpis § 93 odst. 1 c. ř. s., ježto procesní soud nevyhotovil obsílku žalované strany k výsledku a nedoručil ji právnímu zástupci, nýbrž ponechal mu prostě, aby stranu jím zastoupenou uvědomil. Nesejde ani na tom, zda se tak stalo a zda žalovaná strana (pokud se týče Dr. Kurt D.) včas nabyla vědomosti o průvodním usnesení a nařízeném roku k výsledku stran. Neboť nebylo-li vyhověno velícímu předpisu § 375 (2) c. ř. s., jde o vadnost řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.; Sb. n. s. 12532). Odvolací soud dopustil se mimo to nové vady řízení (čís. 2 § 503 c. ř. s.) tím, že nepostupoval podle § 33 zák. čís. 131/31 Sb. z. a n. a že se spokojil pouhým přečtením protokolu žalobce jako strana vyslechnutého a nezachoval sám ustanovení druhého odstavce § 375 c. ř. s. Mylný je názor odvolacího soudu (čís. 4 § 503 c. ř. s.), že Hanuš A. neměl býti vyslechnut jako svědek, nýbrž že je v tomto sporu stranou a že jeho seznání jest oceniti jako výpověď strany, ježto jme-

novaný prý jest členem představenstva. Neboť obě strany označily za sporu Hanuše A. za předsedu dozorčí rady, a bylo mezi nimi nesporno, že Hanuš A. byl předsedou dozorčí rady, nikoliv představenstva a upozornily soud první stolice na to, že při výslechu stran přichází v úvahu jiná osoba, totiž člen představenstva Dr. Kurt D. Odvolání jest tedy v tomto směru v rozporu se souhlasným přednesem stran a výslechem svědka Hanuše A. nelze nahraditi výslech povolaneho zástupce žalované společnosti ve smyslu třetího odstavce § 373 c. ř. s. V odvolání, ve kterém byly přípustny novoty (§ 33 zák. čís. 131/31 Sb. z. a n.) uplatňovala žalovaná akciová společnost, že podle § 5 smlouvy ze dne 5. července 1926 měl žalobce po dobu účinnosti konkurenční klausule býti odškodněn tak, že se mu mělo dostatí požitků ve formě služného, nákladů a tantiem, jichž požíval ve stejném období uplynulého roku před vystoupením a které byly v § 3 smlouvy přesně uvedeny, že však úhrnné požitky po vystoupení žalobcově, odstěhuje-li se z Berlína, nesmí přesahovati 125% jeho posledních ročních příjmů. Žalovaná firma uplatňuje, že žalobce již nebydlí v Berlíně a že tudíž podle poslední věty třetího odstavce § 5 dotčené smlouvy byl povinen po dobu účinnosti soutěžní doložky ke konci každého měsíce žalované společnosti oznámiti své příjmy z jiné své výdělečné činnosti, jež bylo mu započísti na nároky, příslušející mu proti žalované firmě. Odvolací soud spatřuje v tomto přednesu uplatňování »nového« nároku v odvolacím řízení a nepřihlížel tedy k tomuto přednesu pro zákaz § 33 zák. čís. 131/31 Sb. z. a n., leč neprávem, neboť jest rozlišovati pojmy »nárok« a »námitky«. Námitkou brání se strana, uvádějíc určité skutečnosti, proti uplatňovanému právu odpůrcovu a snaží se ní o to, aby žalobnímu návrhu nebylo vyhověno. Nárokem domáhá se strana vlastního práva, žádajíc rozhodnutí soudu o plnění z tohoto práva vyvozovaném, nebo o určení právního stavu, odpovídajícího tvrzenému právu. V souzené věci nenamítala žalovaná společnost vzájemnou pohledávku, nýbrž tvrdila jen, že žalobce jím uplatňovaný nárok dostatečně neopodstatnil, ježto nedbal příjmů z jiné své výdělečné činnosti, ani netvrdil, že neměl takových příjmů. Šlo tedy jen o obranu proti žalobcovu nároku. K této námitce měl odvolací soud přihlížeti (čís. 3 § 503 c. ř. s.), neboť bylo na žalobci, aby věc přednesl, čehož bylo třeba k opodstatnění svého nároku, zvláště též co do výše nároku, a důkazní břímě stíhalo ho podle smlouvy již proto, že smluvně byl zavázán žalované firmě příslušné příjmy a jejich výši oznámiti v určitých časových lhůtách. Bylo tudíž též povinností soudu (§ 182 c. ř. s.), aby k tomu působil, by věc v tomto směru byla náležitě vyjasněna a aby strany případně doplnily své přednesy a učinily potřebné průvodní návrhy. Tohoto doplnění bude ovšem jen třeba, dospěje-li odvolací soud po novém řízení k přesvědčení, že byla ujednána soutěžní doložka i po uplynutí původní smlouvy a že platila až do ukončení služebního poměru. V souzené věci bylo tvrzeno, že smluvní strany ujednaly zvláštní úplatu za nesoutěžení žalobcovo za karenční lhůty (viz § 5 smlouvy příl. J). Tomu-li tak, nešlo o pouhou výhradu ve prospěch žalované firmy, nýbrž o zvláštní ujednání o konkurenci, tedy o dvoustrannou platnou smlouvu, jež jednou ze stran nemůže býti

změněna nebo zrušena. Nemá tudíž význam, že žalovaná spoločnosť z dopisu z 25. června 1933, zaslaného právnímu zástupci žalobcovu, vyzvuje, že se vzdala práv a konkurenční doložky jí příslušejících.

Čís. 15066.

Výnimky zo všeobecných predpisov o prípustnosti opravných prostriedkov, vytvorené praxou pre štátny pozemkový úrad ako reprezentanta verejných záujmov pri prevádzaní pozemkovej reformy, nemôžu byť rozširované na strany, ktoré hája svoje súkromné záujmy.

(Rozh. z 20. marca 1936, R IV 113/36.)

E x e k u č n ý s ú d v podmienkach dražby na nehnuteľnosti, ktoré exekúti nadobudli v rámci pozemkovej reformy, uviedol toto: »Vydražitelom môže byť i osoba jedna, štátny občan republiky Československej, mravne zachovalý, alebo manželia, ktorí dovedna nemajú viac než 10 ha. zemedelskej pôdy; udelenie príklopu a osoba vydražitelova podľa schváleníu Štátneho pozemkového úradu; vydražitel je rovnako omedzený ako bola povinná strana podľa rozhodnutia Štátneho pozemkového úradu zo dňa 20. augusta 1927 čís. 84.469/27-I/3; vymáhajúci veriteľ má nárok na uspokojenie len z tej čiastky najvyššieho podania, ktorá odpovedá cene podľa § 52 zák. zo dňa 30. januára 1920 čís. 31 Sb. z. a n., zväčšenej o nevyhnutné a užitočné náklady podľa stavu v dobe odhadu; časť najvyššieho podania, pokiaľ prevyšuje túto cenu a pokiaľ nie je vyčerpaná pohľadávkami, majúcimi prednosť pri rozvrhu a tými, ktoré boli knihovne zaistené na vydraženom prídele za súhlasu Štátneho pozemkového úradu, vyplatená bude štátu, ako preplatok, podľa § 37 zákona zo dňa 30. januára 1920 čís. 81 Sb. z. a n.; nabývací cena činí 84.000 Kč.«

R e k u r z n ý s ú d rekursu vymáhajúcej strany nevyhovet. **D ô v o d y:** Rekurs žiada, aby súd prvej stolice bol upravený na vydanie novej dražebnej vyhlášky s vynechaním čiastky, počínajúcej slovami: »Vydražitelom . . .« až po slová: »nabývací cena činí 84.000 Kč«. Sťažnosť je bezzákladná. Podľa § 7 zák. čís. 215/19 Sb. z. a n., môže Štátny pozemkový úrad udeliť svoje svolenie ku scudzeniu nehnuteľnosti aj v dražbe za určitých podmienok a cit. § pozdejšími zákonmi nebol zrušený. Preto marne brojí sťažovateľka proti podmienkam Štátneho pozemkového úradu, stanoveným pre prípad dražby.

N a j v y š š í s ú d dovolací rekurs odmietol. **D ô v o d y:** V exekučnom pokračovaní podľa § 40 zák. čl. LIX:1912 proti usneseniu súdu druhej stolice — jestli zákon inak neustanovuje — ďalší rekurs nie je prípustný a napadnuté potvrdzujúce usnesenie rekursného súdu, vynešené v otázke dražebnej vyhlášky a stanovenia dražebných podmienok nepatrí medzi tie usnesenia, proti ktorým zákon ďalší rekurs pripúšťa. Podotýka Najvyšší súd, že výnimky zo zákonných predpisov o prípust-